

РЕШЕНИЕ

№ 2213

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 29.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **9603** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано по жалба от И. А. И., с постоянен адрес: [населено място], [улица], чрез пълномощник, с адрес за съобщения: [населено място], [улица], ет.1, срещу Решение № 2153-21-215 от 10.09.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата му с вх. № 1012-21-1239 от 11.08.2021г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/54 от 20.07.2021 г. на длъжностно лице по „ПО“ при ТП на НОИ – [населено място], като неоснователна.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено в противоречие с материалния закон. Според жалбоподателят, органът неправилно е приел, че времето през което лицето е отбивало редовната си военна служба не следва да се зачита като действителен осигурителен стаж. Твърди се, че неправилно е изчислен и осигурителният стаж на жалбоподателя в АПК в [населено място]. Моли се оспореното решение да бъде отменено. В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Не претендира разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ С. – град – в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се

запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление вх. № 2113-21 -1534 от 22.03.2021 г. И. А. И. е депозирал искане за отпускане на лична пенсия за ОСВ, към което е представил документи съгласно чл. 2 от НПОС за преценка на правото и определяне размера на пенсията.

Изискванията за придобиване право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст за мъжете през 2021 г. по чл. 68, ал. 1-2 от КСО са навършена възраст от 64 години и 4 месеца и осигурителен стаж 39 години.

Видно от приложения в пенсионното досие опис на зачетен осигурителен стаж, за периода 16.01.1973 г. - 15.01.1975 г. на наборна военна служба на И. И. е зачетен осигурителен стаж в размер на 02 години от трета категория труд по Удостоверение № 493/29.01.2021 г. издадено от Държавна агенция „Архиви” към Дирекция „Държавен военноисторически архив” - [населено място]. При спазване на законовите разпоредби, този период е зачетен за осигурителен стаж от трета категория труд на основание § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО, но не е признат за действителен осигурителен стаж.

При преценка правото на пенсия, органът по пенсионно осигуряване е зачел на И. И. следните осигурителни периоди:

- от 05.04.1971 г. до 08.01.1973 г. - 01 година, 09 месеца и 03 дни - „Химик” АД [населено място] /действителен осигурителен стаж /;
- от 16.01.1973 г. до 15.01.1975 г. - 02 години, 00 месеца и 00 дни - наборна военна служба /приравнено на осигурителен стаж време/;
- от 03.02.1975 г. до 24.10.1975 г. - 00 години, 08 месец и 21 дни - „Химик” АД гр. Р. /действителен осигурителен стаж /;
- от 05.10.1978 г. до 07.05.1980 г. - 01 година, 07 месеца и 00 дни - Д. „Свежест” [населено място] /действителен осигурителен стаж /;
- от 28.11.1980 г. до 15.04.1981 г. - 00 години, 04 месеца и 14 дни - Д. „Свежест” [населено място] /действителен осигурителен стаж /;
- от 09.06.1981 г. до 24.09.1981 г. - 00 години, 03 месеца и 14 дни - „Окръжен кооп. съюз” Т. /действителен осигурителен стаж /;
- от 20.06.1983 г. до 01.05.1987 г. - 03 години, 10 месеца и 11 дни - АПК [населено място] /действителен осигурителен стаж /;
- от 01.03.1988 г. до 10.10.1990 г. - 02 години, 07 месеца и 09 дни - „БССУ към АПК” [населено място] /действителен осигурителен стаж /.

В трудовата книжка на жалбоподателя периодът от 26.07.1982 г. до 01.06.1983 г. в „Окръжен кооп. съюз” - Т. е зачетен в размер 10 месеца и 07 дни, а периодът от 02.05.1987 г. до 01.03.1988 г. в Комплексна бригада, [населено място] - в размер 01 година и 24 дни. Прието е, че не може да бъде зачетен осигурителен период с по-голяма продължителност от времето, през което лицето е работило в даденото предприятие.

Установено е, че към датата на подаденото заявление 22.03.2021 г. И. И. е на възраст 67 години, 11 месеца и 20 дни. По представените документи длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж в размер на 14 години 10 месеца и 16 дни от трета категория, от които 12 години 10 месеца и 16 дни - действителен осигурителен стаж.

След направена преценка на правото на пенсия, е издадено Разпореждане № [ЕГН]/54 от 20.07.2021 г. на длъжностното лице по ПО, с което е отказано отпускане

на И. А. И. на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 68, ал. 1-2 от КСО поради неизпълнение на законовото изискване за 2021 г. за наличие на 39 години осигурителен стаж и по чл. 68, ал. 3 от КСО поради липса на 15 години действителен осигурителен стаж.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № 2153-21-215 от 10.09.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град.

От ответника са в производството са представени допълнителни доказателства /лист 54-57 и л.61-70 от делото/

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град, III отделение, 49 състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл. 118, ал. 1, от КСО, от лице, имащо правен интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган при условията на заместване, в рамките на законовите му правомощия по чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КСО – директорът на ТП на НОИ С.-град, видно от Заповед № 1015-21-51/03.02.2020 г. на директора на НОИ /лист 54 от делото/, както и от Заповед № 23054/09.09.2021 г. на управителя на НОИ /л. 55 от делото/. От компетентен орган е издадено и Разпореждане № [ЕГН]/л.54 от 20.07.2021 г. – длъжностно лице по ПО при ТП на НОИ С.-град, видно от Заповед № 1015-21-247/04.12.2018 г. на директора на ТП на НОИ С.-град /л. 56 от делото/.

Оспореното решение отговаря на изискванията на чл. 117 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същото е издадено в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания послужили за издаването му. В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на оспорения акт.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Според чл. 68, ал. 1-2 от КСО, за придобиване право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст за мъжете през 2021 г. по чл. 68, ал. 1-2 от КСО се изисква те да са навършили възраст от 64 години и 4 месеца и да имат осигурителен стаж 39 години.

Съгласно чл. 68, ал. 3 от КСО в случай, че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и 2, до 31 декември 2021 г. те придобиват право на пенсия при навършване на 66 години и 08 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж.

По делото не е спорно, че към момента на подаване на заявлението – 22.03.2021 г. жалбоподателят не е отговарял на изискванията на чл. 68, ал. 1-2 от КСО, тъй като не е имал изискуемия осигурителен стаж от 39 години.

Безспорно е и че жалбоподателят е има навършени 67 години към дата на подаване на заявлението. Спорен по делото е въпросът дали същият е отговарял на изискването на чл. 68, ал. 3 от КСО за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст да има най-малко 15 години действителен осигурителен стаж.

Легалното определение на понятието „действителен стаж“ е в § 1, т. 12 от ДР на КСО, според което „действителен стаж“ по смисъла на Част първа на този кодекс е действително изслуженото време по трудово или служебно правоотношение, времето,

през което лицето е работило по друго правоотношение и е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, както и времето, през което лицето е подлежало на задължително осигуряване за своя сметка и е внесло дължимите осигурителни вноски.

До 01.01.2015г. легалната дефиниция на „действителен осигурителен стаж“ се съдържа в § 2 от ДР на НПОС: това е действително изслуженото /календарно/ време по трудово или служебно правоотношение, времето, през което лицето е работило без трудово правоотношение, както и времето, през което лицето изцяло се е осигурявало за своя сметка.

Горните дефиниции за „действителен стаж“ не включват изрично наборната военна служба, тъй като тя не може да се приема за време, изслужено по трудово или служебно правоотношение, нито е работа по друго правоотношение, за което лицето да е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, не е и време, през което е упражнявана трудова дейност, за която жалбоподателят да е подлежал на задължително осигуряване за своя сметка и да е внесъл дължимите осигурителни вноски.

Периодът на наборната военна служба се признава за трудов стаж, съответно осигурителен стаж, както съгласно разпоредбите на КСО и НПОС, така и съгласно действащото до 31.12.1999 г. пенсионно законодателство.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 7 КСО, за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита периодът на наборна или мирновременна алтернативна служба, а според чл. 44 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/, за осигурителен стаж от трета категория се признава времето на наборна военна служба и времето на обучение на курсанти и школьники след навършване на пълнолетие до размера на наборната военна служба за съответния род войски, съгласно действащото законодателство, независимо кога са положени.

Според чл. 81 от Правилника за прилагане на закона за пенсиите (отм.), която норма е и относимата към периода на полагане военната служба от оспорвания, зачита се за трудов стаж от III категория изслужената наборна военна служба или приравнената към нея на курсанти и школьники след навършване на пълнолетие до размера на наборната служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство. В процесния период 1973г. - 1975г. наборната военна служба в България е била действителна и задължителна за мъжете, съгласно чл. 3 от Закона за всеобщата военна служба в Народна република България /обн. Изв. бр. 13 от 14.02.1958 г., отм. ДВ, бр. 112 от 27.12.1995г., в сила от 27.02.1996г./.. Следователно е представлявала обективно и неотстранимо по волята на дадено лице препятствие то да полага труд, който да представлява основание за неговото осигуряване и за придобиването на осигурителен стаж по смисъла на сега действащото законодателство. С оглед разпоредбата на § 9, ал. 1 КСО, приравненият на осигурителен стаж период на наборна военна служба от 16.01.1973 г. до 15.01.1975 г. следва да бъде признат за действителен осигурителен стаж за жалбоподателят по смисъла на §1 т. 12 от ПЗР на КСО. В този смисъл е и практиката на ВАС /Решение № 15587/13.12.2018 г. по адм. д. № 13944/2017 г., Решение № 2553/19.10.2017 г. по адм. д. № 8645/2016 г. на ВАС, Решение № 7647/16.06.2017г. по адм. д. № 4023/2017г., Решение № 9471/17.07.2017г. по адм. д. № 7470/2016г., и по- новите Решение № 14398 от 20.11.2020 г. по адм. д. № 10551/2020 г. и Решение № 3916 от 26.03.2021 г. по адм. д. № 13233/2020 г./.

Отказът да бъде зачетен за действителен осигурителен стаж периодът на наборната

военна служба на жалбоподателя представлява неправилно приложение на материалния закон от административния орган.

Съдът следва да отбележи обаче, че и след зачитането на времето на отбиване на наборна военна служба от жалбоподателя за действителен осигурителен стаж, същият ще има такъв в общ размер на 14 години, 10 месеца и 16 дни, като отново няма да отговаря на изискването на чл. 68, ал. 3 от КСО да има най-малко 15 години действителен осигурителен стаж, за да му бъде отпусната исканата пенсия за осигурителен стаж и възраст.

По отношение на зачетения осигурителен стаж в „Окръжен кооп. Съюз“-Т. за периода 26.07.1982 г.-01.06.1983 г. в размер на 10 месеца и 7 дни и в Комплексна бригада, [населено място] за периода 02.05.1987 г.-01.03.1988 г. в размер на 1 година и 24 дни, съдът приема следното:

Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 1 от КСО осигурителният стаж се изчислява в часове, дни, месеци и години като се зачита времето, през което лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1 и ал. 10 са работили при пълното законоустановено за тях работно време, ако са внесени или дължими осигурителните вноски върху полученото, начисленото и неизплатеното, както и неначисленото възнаграждение, но не по-малко от минималния осигурителен доход по чл. 6, ал. 2, т. 3 за съответната професия; когато лицето е работило при непълно работно време, осигурителният стаж се зачита пропорционално на законоустановеното работно време.

В събраните доказателства по делото липсват данни, а и не се твърди от оспорващия, същият да е работил на непълно работно време или над законоустановеното, което да налага преобразуване на работните дни и часове. С оглед на което правилно пенсионният орган е зачел осигурителен стаж за периода 26.07.1982 г.-01.06.1983 г. в размер на 10 месеца и 7 дни и за периода 02.05.1987 г.-01.03.1988 г. в размер на 1 година и 24 дни, като е съобразил законоустановеното работно време. И за двата посочени периода правилно осигурителния стаж е зачетен съобразно времето, през което лицето е работило в съответното предприятие.

С оглед изложеното съдът намира, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, като постановено в съответствие с материалния закон е целта на закона и при правилно приложение на процесуалните правила, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определени на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. И., с постоянен адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № 2153-21-215 от 10.09.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата му с вх. № 1012-21-1239 от 11.08.2021г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/54 от 20.07.2021 г. издадено от длъжностно лице по „ПО“ при ТП на НОИ – [населено място], като неоснователна.

ОСЪЖДА И. А. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 /четиринадесет/ дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: